

MŪSŲ LIETUVA

R. 51 (1064) S. PAULO — BRASIL — 1968 M. GRUODZIO — DEZEMBRO 21 D. — XX METAI

Kalėdos Mėnulyje???

Ne, dar ne pačiame Mėnulyje, bet jau visai arti jo! Juk amerikiečiai mokslininkai ir kosmonautai jau pakėlė sparnus išskristi į Mėnulį. Ir jei jiems kiškis kelio neperbėgs, tai jums šias eilutes skaitant trys jų bus gal net pusiaukelyje į tą mūsų žemės ištikimąjį palydovą, o jau per Kalėdas jie tą Mėnulį apžiūrins iš visų pusių, ir fotografuos, ir filmuos, ir tuojuo televizijos aparatais mums žemelėn atsiųs. Tikėkimės ir melskimės, kad laimingai pavyktų šitas pirmasis žmonių žygis per erdves iki Mėnulio ir atgal.

Erdvėlaiviu skris kosmonautai Frank Borman, James Lovell ir William Anders. Jei tas skrydis laimingai pasiseks tai kada nors kitų metų būvyje amerikiečiai Mėnulyje išlips, gerai apsidaityti ir jo dovanų mums atveš.

Laimingos kelionės jums, Vyrai Drausoliai!

Darbininkai Valdys Drauge

Su darbdaviais Prancūzijos žmonės. Tokį prezidento de Gaulle paruoštą įstatymą patvirtino Prancūzijos senatas ir yra gana tikra jog patvirtins ir seimas, kur prezidento de Gaulle šalininkai turi absoliučią daugumą balsų.

Šitokios reformos labai reikalavo darbininkija ir katalikai sociologai, remdamiesi po piežių enciklikomis.

Cekoslovakija

Nors rusai komunistai Čekoslovakiją užėmė ir ją verčia išsižadėti šiuo metų pradžioje užsimotas praveisti ūkinės ir politinės reformos, sudemokrati ir sušvelninti valdžios aparatą, bet čekai vis spiriasi ir žada nors dalį savo planų įgyvendinti. Čekai ypač nori duoti laisvę visoms žmonėms pačioms spręsti visus išdirbimo, pardavimo medžiagų, pelno, algų ir kitus reikalus, nebeleisti tai daryti partijos centro valdybai, kaip buvo iki šiol ir kas labai kenkė krašto ūkiui.

Brazilija

Gruodžio 13 d. Brazilijos Teisingumo ministeris Gama e Silva paskelbė valdžios išleidžiamą ir tuojuo pat įsigaliojantį naują — penktąjį — institucionalinį aktą. Tuo ak-

tu norima garantuoti 1964 m. revoliuciją. Aktas duoda teisę vyriausybei paleisti parlamentą, valstijų seimus, miestų tarybas; leidžia federalinei valdžiai kištis į visų valstijų ir miestų valdymo reikalus; leidžia jai suspenduoti civilinius ir karinius pareigūnus, teisėjų teises, nekreipti dėmesio į taip vadinamą «Habeas cor-

pus», (t. y. kad teisėjas galėjo areštuotą žmogų liepti kuriam laikui paleisti ir net neleisti jį areštuoti); Valdžia galės atimti neteisėtai įsigytus turtus, leisti įstatymus — dekretus ir taip toliau.

Tuo pačiu metu Brazilijos vyriausybė paskelbė paleidžianti parlamentą neribotoms atstogoms.

VISI MS LIETUVIAMS GAUSIOS GIMUSIOJO
KŪDIKĖLIO PALAIMOS LINKI «MŪSŲ LIETUVOS»
LEIDĖJAI TEVAI JĖZUIFAI
REDAKCIJA IR ADMINISTRACIJA

SESĖS LIETUVĖS, BROLIAI LIETUVIAI

Sveiki sulaukę Kalėdų ir Naujųjų Metų švenčių! Teneša jos mums visiems, laisvoms ir pavergtiems džiaugsmą, mūsų lūkesčių ir viltų išpildymą, tekalia mūsų dvasią ir pasiaukojimą Bendruomenės bei organizacijų darbuose, tepriartina Lietuvos laisvės aušros patekėjimą.

PASAULIO LIETUVIŲ BENDRUOMENĖS
VALDYBA

Mums gimusio Išganytojo meilė tesujungia vienon darnion Šv. Kazimiero asmeninės lietuvių parapijos šeimoni visus São Paulo lietuvius, senus ir jaunus, kad mes galėtumėm pajusti, kaip gera broliams gyventi ir dirbti vienybėje.

Klebonas Jonas Bružikas, S. J.
su savo asistentais

Lietuvos Laisvės Kovos Metai

ŠIAM KALĖDINIAM «MŪSŲ LIETUVOS» NUMERIUI

GERESNĮ POPIERĮ UŽFUNDIJŲ

P. Stasys Vancevicius

JAM IR VISAI JO ŠEIMAI DIDELĖ PADĖKA IR
GERIAUSI ŠVENČIŲ LINKĖJIMAI

DĖKINGA «MŪSŲ LIETUVOS»
ADMINISTRACIJA

savo karštai pakartojimu to, kas lygiai taip pat buvo jaučiama, tikima ir sakoma tada kai lietuvių tauta ištvėrimingai stengėsi atsilaikyti prieš vokiečių okupacijos slėgimą ir rengėsi atstatyti sužlugdytą Lietuvos nepriklausomybę. Tada veikusiai keli okupantams priešais centrai ryžosi visas pagrindiskai kovai persitvarkiusios politines Lietuvos pajėgas sujungti. Dabar suėjo jau 25-ri metai nuo to tamsaus, lietingo 1943 metų lapkričio 25-tosios vakaro, kada, pagrindžiai keliais įgijęs tautos pasitikėjimą, susirinko pirmojo posėdžio Vyriausias Lietuvos Išlaisvinimo Komitetas. Jis tapo lietuvių tautos valios išraiška ir neginčyta vadovybe, į kurią tauta ėmė lygintis ir kurias nurodymus ėmė sekti bei vykdyti.

Karo audrai pasisukus atgal, vėl pasikeitė Lietuvos okupantai ir kovos aplinkybės. Kova buvo tapusi tapusi žiauri ir kruvina. Po eilės metų ji buvo priversta nublėsti nieko nelaimėjus. Bet iš tariamai nuslopintų pasipriešinimo židinių į laisvę dar ir dabar siunčiamas atskreipimas liudija, kad tikėjimas atgausima laisve ir busima Lietuvos nepriklausomybe Lietuvoj nėra nei palaužtas, nei nuslopintas.

Sauksmas iš Lietuvos

Neseniai mus pasiekė slaptais keliais raštas iš pavergtos Lietuvos. Jis parašytas ryšium su Lietuvos nepriklausomybės atstatymo 50-ties metų sukakties minėjimais. Rašto rašytojai maldauja mūsų laisvajame pasaulyje:

— Tikėkit ir Jūs taip, kaip mes tėvynėj tikim, kad Lietuva vėl bus laisva ir nepriklausoma.

— Vyresniajai kartai nykstant, ruoški jaunimą, kad būtų lietuviškas, kad suprastų Lietuvos reikalus ir juos gintu laisvajame pasaulyje.

— Darykit ką galite padėti mums kovoj prieš okupantą.

Šie žodžiai įspūdingi ne savo naujumu, o priešingai, —

Lapkričio 21 d. Paryžiuje Vliko pirmininkas dr. J. K. Valiūnas, lydimas prof. J. Bałtrušaičio, buvo priimtas Prancūzijos užsienių reikalų ministerijos vidurinės ir Rytų Europos skyriaus direktoriaus.

Pasikalbėjimo metu buvo paliesti ypač tą Europos dalį liečiantieji tarptautinės politikos klausimai. Ta proga buvo patvirtinta, kad Prancūzijos vyriausybės nusistatymas dėl Lietuvos ir kitų Baltijos valstybių nėra pasikeitęs, ir kad Baltijos valstybių įjungimo į Sovietų Sąjungą nepripažinimas yra ir visados bus išlaikytas.

Prancūzijos užsienių reikalų ministerija gyvai domisi Lietuvos nepriklausomybės byla ir Vyriausio Lietuvos Išlaisvinimo Komiteto veikla.

(ELTA)

Kalėdu Pasaka

M. VENCLAUSKAS

Buvo tyli Kalėdų naktis, nuostabiai šilta, ir baigė tūpti sniegas, kuris rytą ba'ltu pūku buvo pridengęs visą žemę. Tokių šiltų Kalėdų niekas neatsiminė.

Bu'ęs pono rūmų sargas, dabar ligotas senelis, apsūpęs senu vatiniu, stovėjo pirkelės tarpdury ir gerėjosi nakties tyloje virpančiais nuostabiais garsais. Pabodo vienam vartytis luvoje ir todėl panoro nors tarpdury pasiklausti Šventosios Nakties melodijų, kurios vos vos pasiekė jį pirkelėje. Dabar jis galėjo aiškiai girdėti. Netoli pirkelės juodavo kaštanų alėjos, dengdamos ir saugodamos nuo vėjų turtuolio sodą ir rūmus. Iš ten, jam atrodė, sklido tos nuostabios kalėdinės giesmės, kurių jis negalėjo atiklausti.

— Ko, tėveli, dairais? Toks drėgnas oras... Juk tu sergas, tau gali pakenkti? — susirūpinęs klausė Jonukas, pareidamas iš pono rūmų.

— Tokia rami naktis. Ir tos giesmės lyg bažnyčioje..

— Tai pono rūmuose taip gražiai gieda ir groja. Mat, ponas sapnavęs net tris kartus, kad per Kalėdas jį aplankys Dievas. Bet aš nematau. Jis toks piktas ir negeras, tas ponas...

— Ką dabar padarysi, — pa lingavo galvą senelis

— Aš buvau nubėgęs ten — maniau gal tau ką parnešiu šventėms, bet ponas liepė tarnams nuvyti mane šalin. Ir dar įkirto man, — skundėsi Jonukas įsižeidęs ir nuleidęs galvą.

— Maža mūsų pirkelė, maži mes žmoneliai... nereikalingi, — kalbėjo senelis, ir abu įėjo į pirklą, patikdami nuostabią muziką, skambančią iš turtuolio rūmų.

Visą tą naktį turtuolio rūmuose giedojo kalėdines giesmes puikiausias choras, baltais lyg angelų rūbais aprengtas, pasikeisdamos grojo kapelos mirgančioje veidrodžių salėje. Rūmų laiptai ir visa didžioji gatvė priešais rūmus raudonavo nuo patiestų minkštų kilimų, iš abiejų pusių gražiai rikiavosi eilėmis palmės ir oleandrai, ant medžių šakų kabojo spalvoti žiburiai, žibėjo aukso ir sidabro žvaigždės. Šaligatviuose stovėjo sargybiniai saugodami, kad niekas neišdrįstų padėti kojos ant kilimų, kuriais šią naktį turi ateiti Dievas į turtuolio rūmus.

Patsai turtuolis, svečiam besiklausant giesmių ir besivažiniant už apkrautų stalų, stovėjo tarp žvakių laukiamajame dar prieš pusiaunaktį ir pro langą žvelgė, laukdamas ateinančio Dievo. Žinia kaip šeiminukas turėjo jį deramai ir pirmasis pasitikti. Jis nekantravo ir jaudinosi, kai, pu siaunakčiui artėjant, Laukia-

masis nepasirodė. Štai jau m'estelio bažnyčios bokšte išmušė dvyliką — visi susirnkusieji pamiršo šnektas ir tylėdami įtemptai laukė nepaprasto įvykio, bet praslinko visas ketvirtis — nė balo.

— Žiūrėk, kas čia? — tarė priėjęs prie lango turtuolio žmona, kuri irgi buvo atėjusi pasitikti Dievo.

— Kur, Ką tu matai?

— Va, čia pat, pas duris, — rodė žmona.

— Kaip jis praėjo pro sargybas?

— Gal ir bus...

— Kur ten! Kažkoks akiplėša, valkata prasiskverbė..

Ir pravėręs langą, sušuko tarnams:

— Varykit jį šalin! Vagišius gal koks.

— Viešpatie, aš ieškau nakvynės, — sakė elgeta, pasirėmęs lazda ir žvelgdamas aukštyn į poną.

— Dar ko! Šiandien niekas neturi teisės čia įeiti, o tu dar toks nuskaręs ir nuplyšęs... Eik šalin!

— Pagailėk, viešpatie... Nėra kas šiltesnį rūbą užvilktų, nėra kas duoną kashį paduotų... Nakties drėgmė skverbiai iki kaulų. Nebepaieinu.

— Aš užimtas didesniais dalykais šiaandien. Išeik ir nedrįsk trukdyti šventiškos nuotikos savo niekingais skundais Eik kitur, — varė jį šalin ponas.

— Tegu tau taip Dievas padeda, kaip tu man padėjai, — tarė elgeta pasišalindamas.

— Matai, koks akiplėša!

Buvo benorjis sušukti tarnams, kad jį lazdomis apkulktų, bet elgeta jau buvo dingęs. Net ir tarnai nesusėpėjo pamatyti, kur jis dingo.

Po to praslinko dar ketvirtis valandos ir dar tiek, bet niekas jau nepasirodė. Svečiai šaipėsi ir pajuokė pono sapną ir jo viltis, bet ir patys pasijuto naivėliais, patikėję ir, žinoma, savo atsilankymu pritarę tai nevykusiai istorijai. Kiti ir įsižeidė. Pamaži svečiai pradėjo skirstytis ir nė neatsisveikinę išvažinėjo.

— Tavo sapnas buvo netikras, — sakė žmona priekas taudama vyrui, kai jie paliko vieni. — Apsijuokei...

— Nutilk! — sušuko susierzinęs ponas ir, iš apmaudo šėldamas, trenkė marmurinę statulą į grindis, kad ši sudužtų į gabalus. Pribėgęs prie stalų daužė iekštes, bonkas ir kas tik pakliuvo po ranka, šaukdamas:

— Nebetikiu! Niekam daugiau nebetikiu... Šalin visi nuo manęs!

— Ką tas padės? — bandė raminti žmona. Pamiršk verčiau. Visi išvažiavo rartų. Laikas ir mums.

— Nevažiuosiu! Niekados nebevažiuosiu daugiau rartų! — šaukė ponas, kaip pamiršęs. Kad Dievas man padarė tokį akibrokštą, tai aš nebesimelsiu daugiau! Girdi? Šalin visi nuo manęs!

Ir trenkęs durimis jis išėjo. Užsidarė savo kambary ir pakritęs ant sofos bambėjo pat vieną, šūkavo ir keikėsi. Po to tylus ilgai vartėsi sofoje išsitiesęs ir mintyse skundėsi, kad Dievas jį tyčia išjuokė visų kilmingųjų akyse... Tikriausiai jo paties draugai pasakoja kitiems, jį pajuokdami. Ir tas paliks visam laikui.

Pagaliau pavargo ir, kai pradėjo švisti, jį suėmė snaudulys. Bet vos spėjo sumerkti akis, išgirdo balsą:

— Turtuoli... tu jau miegi? Turtuoli... kodėl tu manęs neįsileidai į savo namus?

Kas čia?... Kas žadina? Tu?... Ak, Dieve, juk aš tavęs laukiau! Blizgėjo mėnės Tavo garbei, stalai buvo apkrauti valgymais ir gėrimais, bet Tu paniekinai mano namus...

— Juk tu žinai, kad mano karalystė ne iš šio pasaulio? Aš buvau atėjęs, bet tavo akys manęs nepažino, bet tavo ausys manęs negirdėjo ir tavo širdis buvo nejautri, nes tavvyje nebuvo dvasios.

— Atleisk, Viešpatie, kad taip atsitiko... Bet ką aš dar turiau daryti? Ak, Viešpatie, kur esi? Viešpatie... Argi tu buvai apsilikęs elgetos rūbais, mane suklaidinti?

Bet niekas daugiau nebeatšakė Poną pagavo kažkoks graužimas ir jis buvo bepradedęs verksti, bet vėl jį ėmė kažkas žadinti.

— Kelkis ir sek mane, — sakė kitas balsas.

Ponas pravėrė akis, bet nieko aplinkui nematė, tik kambario vidury degė žvakė. Iš kur ir kam dabar ta žvakė?

— Kas esi, kuris mane žadina? — neramus paklausė ponas.

— Neklausk, — išgirdo vėl tą patį balsą, — sek paskui žvakelę, nes tu manęs negal matyti.

Ponas pakilo, užsimitė šva-

ką ir ėjo paskui mirgančią žvakelę pro duris į kiemą. Žvakelė pasuko į sodą, iš sodo į topolių alėją. Jis sekė ir sekė paskui ją. Bet kas čia dabar? — jis eina, eina ir vis tos pačios alėjos, be galų, be krašto... Gal jis prarado laiko nuovoką? Matė tekėjo saulė už miškų — jis ėjo; išaušo diena, ir saulė jau aukštai pakilo — jis vis ėjo; pagaliau saulė nusileido — jis vis eina ir vis alėja nesibaigia... Kažkas nebegeirai... Ji pagavo baimė.

— Kur mane vedi, — pagaliau paklausė.

— Pamatysi. Tik žiūrėk atdžiai, — sakė balsas.

Ir kai jis dabar pakėlė galvą, alėjos buvo pasibaigusios, o priešais dunksojo didelis kalnas kurio viršūnėje švytravo saulėleidžio gaisruose nuostabiai gražus miestas, apvestas aukšta akmenine siena, už kurios stiebėsi į dangų įvairiaspalviai bokštai.

— Kas čia per miestas?

— Tai mirusiųjų miestas, — sake balsas.

— Mirusiųjų? nustebo ponas ir ėjo nenu'eisdamas akių nuo miesto.

Kai jie priėjo arčiau, matė daugybę žmonių kopiančių į kalną stačiais šlaitais — visi jie stengėsi patekti į miestą. Jie visi nešė prikimštus maišus ir dėzes, suplukę tempė į kalną, bet kai visi nuilę staptelėdavo, išsprūsdavo dėžės ir maišai jiems iš rankų ir vėl nuriedėdavo į pakalnę.

Ir kur tik ponas ėjo, jie maldavo:

— Paimk, paimk... čia yra brangenybės, kurias visą gyvenimą kroviau į šią dėžę. Ji man dabar visai nebereikalinga, tik sunki našta, kliudanti man...

— Pasiimk maišą — jis pilnas auksinių daiktų! Aš visą gyvenimą dėl jų plušau...

— Gelbėk, paimk, — maldavo iš visų pusių, bet balsas jį įspėjo:

— Eik ir nebesidairyk. — Kai jie, užkopę kalną, įėjo pro vartus, mieste buvo tylu. Plačioje aikštėje stovėjo juodas aukuras, iš kurio kilo dūmai ir sklaidėsi ore. Prie aukuro stovėjo juodas angelas. Daugiau aplinkui nieko nebuvo. Tik kai pasiekė gatvę, matė daugybę pilkų šešėlių, kurie ėjo nuleidę akis.

— Tai žmonės, kurie nieko gero savo gyvenime nėra padarę — sakė balsas.

Kita gatvė buvo grįsta melsvu marmuru, o iš jos kėlėsi vingiuoti laiptai aukštai už debesų ir dingo dangaus mėlynėje. Ant laiptų stovėjo balti angelai, o pro juos laiptais kopė aukštyn baltos vėlės, patenkintos ir laimingos.

— Tai žmonės, kurie savo gyvenime aukojosi ir darė gera, — sakė vėl balsas.

Ponas nustebes sustojo. Tie angelai taip gražiai giedojo, kad je sielą apgaubė nuostabi ramybė. Jis būtų ten klau-

šęsis dieną ir naktį, bet žvakelė jį vedė toliau.

Pagaliau jie priėjo pilį. Ji buvo apvesta nešvaria aukšta siena, o vartai buvo užklęsti nukirsta žmogaus ranka.

— Čia praeities pilis, — sakė balsas.

— Bet kam ta baisi ranka? — klausė ponas.

— Ponas, kuris valdė tą pilį, buvo žiaurus. Kai išbadėję baudžiauninkai nusiskindavo obuolį pono sode, jis liepė davo nukirsti vargšui ranką.

Staiga ranka nukrito žemėn, sunkūs vartai patys atsidarė ir žvakelė jį įvedė į kiemą, Ten buvo amžinoji naktis.

Kai akys kiek apsirpato su tamsa, pastebėjo kažkokį stambų žmogaus šešėlį, lyg didį poną, traukiantį prikrautus ratus. Šalia ėjo kažkoks liesas pavidalas ir nuolat kirto rimbū trauk amajam per pečius.

— Tai baisu! — sušuko ponas.

— Ar nepažįsti? — klausė balsas. Tavo tėvo tėvas!

Kai jie pagaliau įėjo į apšviestą rūšį, ponas apsidairęs atpažino vietą ir nepaprastai nudžiugo: jis buvo namie, savo rūsyje. Dėžėse mirgėjo deimantai, žibėjo auksiniai puošalai, ir jų buvo tiek daug... Čia buvo jo visas pasididžiavimas ir didybė, iš čia juk jo jėga, galybė ir garbė! Jis norėjo ranka pasemti ir pažarstyti mirgančius deimantus, kaip buvo pratęs daryti, bet vėl išgirdo balsą ir atšoko. Balsas sakė:

— Argi tu nieko nematei ir nieko negirdėjai?

— Ponas prisiminė mirusiųjų miestą. Vėl išgirdo balsus: — Paimk, paimk... mums nereikalinga našta...

— Taip... ir aš eisiu į mirusiųjų miestą... ir visa tai bus nereikalinga...

— Cha, cha, cha... — nusi juokė balsas.

— Cha, cha, cha... — nusi juokė balsas.

— Cha, cha, cha... — nusi juokė balsas.

— Cha, cha, cha... — nusi juokė balsas.

— Cha, cha, cha... — nusi juokė balsas.

— Cha, cha, cha... — nusi juokė balsas.

Ponas nuėjo į kitus rūsius, kur buvo sudėti seniausieji vynos ir kiti geriausi gėrimai. Kai jis siekė ranka geriausio vyno, vėl balsas klausė:

— Argi tu nieko nematei ir nieko negirdėjai?

Ponas krūptelėjo ir vėl klausė:

— Tai ką aš turiu daryti? — Išdalyk ligoniams!

— Bet kas tu esi pagaliau? Kas esi? Pasirodyk man... Pasirodyk! — prisispyręs reikalavo ponas.

— Gerai — atsakė balsas.

Staiga užgso žvakelė ir ponas pamatė priešais bestovintį juodą angelą su šurpiais dideliais sparnais ir su kardų rankoje. Iš jo dvelkė šaltis.

(pabaiga 5 pusl.)

LIETUVA

„NOSSA LITUANIA“
RUA LITUANIA, 67
SÃO PAULO, 13 S.P.
TELEF. 92-2263

LIETUVIŠKOS MINTIES SAVAITRAŠTIS

DIREKTOR RESPONSAVEL DR. JOSÉ FERREIRA CARRATO

REDATOR: JONAS KIDYKAS

PRENUMERATOS KAINA METAMS: N Cr. \$ 10,00 visoje P. Amerikoje. GARBĖS PRENUMERATA N Cr. \$ 25 00. GARBĖS Atskiro numer. išleidimas N Cr. \$ 60 00 Paskiro Nr. Kaina Cr. \$ 20 SKELBIMAI: pirmame puslapyje N Cr. \$ 15,00 paskutinijame N Cr. \$ 10,00. viduriniuose puslapiuose N Cr. 5,00 Ilgalaikiams skelbimams daroma nuolaida

Straipsnius ir korespondencijas redakcija taiso savo nuožiūra. Nenaudoti straipsniai gražinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia redakcijos nuomonę. Už skelbimų turinį ir kalbą redakcija neatsako.

Kalėdos ir mūsų gyvenimas

JONAS BARIUNAS, S. J.

«Dieve, kuris nuostabiai sukūrė žmogaus didybę ir jį dar nuostabiau atnaujina...» taip kalba kunigas kiekvieną kartą, atnašaudamas šv. Mišų auką. Nuostabiai sukūrė žmogų Amžinoji Išmintis, ir dar nuostabiau jį pasiklydusį dieviškoji Meilė išvedė iš tamsos į šviesą, iš prarajos į saulėtą Dievo vaikelių kelią, — i dieviškąjį gyvenimą.

Žmonijos gyvenimo raidoje tik vienas žmogus laisvai tepasirinko gyvenimą — Kristus. Tik jis vienas panorė atėiti į šį pasaulį. Tik jis galėjo pasirinkti motiną ir globėją, laiką gimti ir net kokiū būdu gyventi. Savaimė aišku, jog visa tai, ką Kristus pasirinko, turi būti nepaprastai gera, kilni, didinga, nes tai padarė pats Dievas.

Kokia nuostabi šviesa, dvelkianti laime, džiaugsmu bei viltimi spinduliuoja iš Kalėdų šventės ir mūsų gyvenimą. Sunkus jis dažnai būna, pilnas skaudžių išgyvenimų, nuolat lydima sielvarto, kurio dulkėtas kelias laistomas daugelio ašarų. O vis tik gyvenimas yra kažkas nepaprastai gera ir didinga, kitaip Kristus nebūt pasirinkęs gyventi ir mes šiandien negalėtumėm švęsti jaukių Kalėdų švenčių.

Praūžė baisioji II pasaulinio karo šmėkla. Per šešerius ilgus metus žmogaus gyvenimas buvo nepaprastai pigus. (Pigus jis tebėra ir šiandien bedieviškojo komunizmo apsestuose kraštuose). Žmoguje ugdomas žiaurus gyvuliškumas. Pokario laiku milijonų nekaltų žmonių kančia ir mizerija sukrėtė žmonijos tikėjimą ir gyvenimo prasmę, jo gerį, grožį ir laimę.

«Ne! Gyvenimas yra brangu, yra vertas gyventi!» — su šuko modernūs Kristaus apaštalas vysk. Sheen per radiją ir televiziją. Milijonuose širdžių jis prikėlė naują prasmingo ir laimingo gyvenimo viltį. Keturiolika tūkstančių laiškų, kuriuos jis gauna kasdieną, yra klaidžiojančių žmonių šaukšmas modernioje dvasinio sąmišio dykumoje.

Gyvenimas yra vertinga Viešpaties dovana! Šią tiesą pilname jos grožyje atskleidžia mums prakartėlė Betliejuje Žmogus, gyvenimas, laimė, yra dieviškosios kilmės, todėl turi aukščiausią vertę. Žmogus pašauktas gyventi, žino, kad jis yra iškeliavęs iš dieviškosios meilės gelmių, kad jo paskirtis yra subręsti dvasia ir grįžti amžinojame tėvynėn ir amžinai gėrėtis dieviškosios meilės begalybe ir joje dalyvauti. Apie tai mums kalba Kalėdos. Jos duoda mūsų gyvenimui naują viltį, naują prasmę, naują džiaugsmą.

Betliejaus šviesoje išryškėja ir kita tiesa, kad kiekvienas kūdikis yra Dievo vaikas, Kristus brolis ir todėl jis yra nepaprasta Dangaus dovana žemei. Kiekviena šeima turėtų labai džiaugtis kiekvienu kūdikiu. Ne tik šeima, bet ir visa tauta ir visa žmonija. Kūdikis nėra nelaimė, nėra praieikimas, o palaima šeimai, tautai, žmonijai.

Betliejuje nauju žavesiu sušvinta kilnioji motinos pareiga, kurios tikslas yra būti tarpininke tarp dangaus ir žemės, ryšininke tarp Dievo ir žmogaus, šventąja dirva, kurioje išauga gražiausioji šios žemės gėlė — žmogus.

Betliejuje įgauna naujo grožio ir prasmės kiekviena Apvaldos žmogui skirta pareiga tėvo, vyro, darbo žmogaus. Kaip raso lašelė vasaros ryto saulėje įgauna nuostabaus grožio sušviedamas pačia saule, lygiai ir Betliejaus šviesoje žmogus, jo gyvenimas, jo įvairi paskirtis šioje žemėje suspindi nauja viltimi, prasmingumu, nauja laime ir džiaugsmu. Ir tos vilties, laimės bei džiaugsmo mumyse bus tuo daugiau Kūdikėlio Jėzaus dvasios bus mumyse ir mūsų gyvenime. Visiems, kurie jį priėmė. Jis davė galią būti Dievo vaikais — liudija šv. Jonas Evangelistas.

Ar mes laukiam, ar nelaukiam???

K. TRIMAKAS, S. J.

Tikrai taip atsitiko nors ir prieš 2000 metų. Taip tikrai, kaip tikri yra šiandien atsitinką įvykiai. Romos ciesaorius įsakė surašyti visus savo imperijos piliečius. Užsirašyti privalėjo kiekvienas savo gimtajame mieste ar kaime. Todėl visi keliai keleliai buvo patvinę keliaujančių būriais. Jų tarpe keliavo jauna pora iš Nazareto į Betliejų, savo protėvio Dovydo žemę.

Visi Jeruzalės ir Betliejaus viešbučiai buvo pilni svečių. Veltui jaunasis vyras su žmona prašėsi priimami į juos. Savininkai patraukė pečiais ir a sakinėjo: «Viskas užimta». Kaikurie jų gal dar ir turėjo vietos, bet, matydami, kad prašantieji prastai apsirėngę, nesitikėjo daug iš jų uždirbti, tad ir paliko laisvas vietas turtingesniems. Gal jie pastebėjo, kad jaunutė moteris laukiasi. «Kam man užsikrauti vargo» — pagalvojo, ir atsakė «Nėr vietos».

Ir taip tai jaunai vargingai porai teko prisiglausti pas gyvulėlius tvartą atstojančioje oloje. Ir taip Dievo pažadėtas žmogus Gelbėtojas gimė pas gyvulėlius. Pas žmones jam nebuvo vietos...

Žvelgiu dabar į mūsų laikus. Klausiu: kaip priimtų žmonės išganytoją dabar? Juk Kalėdos yra išganytojo atėjimo sukaktuvės. Tat kaip žmonės ruošiasi joms? Ar tikrai Jūs laukia? Ar tikrai turi tos vargų priėmimo dvasios, kuri padėtų priimti Jį patį?

Pirma žvelgiu į tuos, kurie nuoširdžiai laukia Kalėdų kaip Kristaus gimimo šventės. Tokių randu šeimose gyvenančių, pavienių, jaunų ir senų, vienuolynuose ir pasaulyje. Tačiau jų yra labai maža.

Gatvės gi yra pilnos žmonių, panašių į anuos Jeruzalėje gyvenusius, kurie, pro šalį praeidami, nepastebėjo Jūoza po ir Marijos. Pilni namai yra tokių, kurie į savo kambarius neįsileistų anų dviejų

pakeleivių, nei su jais ateinančio Mesijo.

Bet gana, Viešpatie, gana. Kam man žiūrėti į kitus ir skaičiuoti kitų nuodėmes? Maža meilės pasaulyje, bet aš pats, ar turiu jos daugiau? Ir tai, ką turiu, turiu iš Tavęs. Tu man daug malonių davėi, bet aš, kaip ta išrinktoji tauta, dažnai imdavau garbinti «stabus» — turtus, garbę ir malonumus. Bet visada, kai būdavau be tavęs, nerasdavau laimės, nes tik Tu esi mano laimė.

Esu nusidėjėlis. Man reikia išganytojo. Esu silpnas. Man reikia Pagelbėtojo. Esu dvasinysis ligonis, Man reikia Gydytojo. Kai esu jaunas, esu neprityęs, — man reikia Vadovo. Kai pasenstu, esu paliejęs — man reikia Stiprintojo. Kai mirtis prisiartina, jaučiu, kad viskas iš rankų slysta, nebereikalingi malonumai nei garbė.

Dabar suprantu, kodėl man reikia Tavęs. Man reikia Tavęs, kad tu mane užtartum anapus po mirties. Bet man reikia Tavęs ir dabar, kad aš Tau ištikimiau gyvenčiau, kad savo širdį vis labiau atitraukčiau nuo turty, garbės ir malonumų, ir vis labiau ją priartintčiau prie Dievo. Tad pradėdau suprasti, kodėl man reikia džiaugtis Kalėdų metu. Juk jos mums primena, kad mes, silpni ir neverti nusidėjėliai, sulaukėme Tavęs, kuris mus sutaukai su Dievu...

Todėl mes jau dabar Tavęs laukiame, ruošiamės Kalėdoms vis dažniau apie Tave pagalvodami, vis dažniau darydami tai, kas Tau labiau patinka, daugiau meldžiamės, daugiau artimo meilės, kantrybės, užuojautos viens kitam parodome. Na, ir Kalėdų išvakarėse gera išpažintimi visai išvalysiu savo sielą, kad jėn Tu įeitur ne kaip į tvartelį, o kaip į Tau labai patinkamus rūmus.

Ateik, Viešpatie!

Nusausinkim Pokylius!

DR. JONAS ADOMAVIČIUS

Aštuonios dešimtys procentų nelaimių važinėjant automobiliais atsitinka dėl to, kad vairuotojai buvo įkaušę.

Tokia yra USA valdžios statistika.

Visi kalba, kad reikia pagerinti mašinas taip, kad nebe būtų tiek daug nelaimių. Bet neužtenka pagerinti mašinas, Svarbiau yra pagerinti žmogų, kurs tomis mašinomis naudojasi. Pagerinus žmogų, esu mažėtų ir automobilių nelaimės, dabar atsitinkančios dėl girtų vairavimo.

REIKIA GERBTI IR PALAI-

KYTI LIETUVIŠKAS TRADICIJAS — PAPROČIUS

Reikia tai reikia, tas tiesa. Bet tik tokius papročius, kurie yra geri, kurie kilina žmogų, o ne tokius, kurie žmogų žaloja. Mes turime per daug šlapius papročius. Mūsų šventės, suėjimai yra per daug sušlapinami visokiais skystimėtais. Laikas pradėti bent mažinti tų skystimų kiekius, jei dar negalima visai be jų apsieiti.

GERIANTIEJI — VALGYKIT!

Taip, geriantieji turi prisiversti valgyti. Jei žmonės su

kiekvieną stikleliu šiek tiek užkasty, jie rečiau pasigertų ir mažiau sau pakenktų. Deja, mėgstantieji gerti nemėgs ta valgyti, o tik maukia stiklą po stiklo. Tai žaloja ir smegenis, ir širdį, ir kepenis ir kitas kūno dalis.

Alkoholis patekęs taščian skilvin greit per jo sienelės sunkiasi į kraują. Tada dvigubai pakyla alkoholio kiekis kraujyje. Alaus ir vyno alkoholis irgi lėčiau teisisunkia į kraują, kadangi ir vienas ir antras turi gerokai maistingų dalių. Už tai, iki išsiauklėsimo apsieiti be alkoholio, rykim jį drauge su maisto kąsniais. Kai lietuviai išmoks balausuo ti alkoholi su maistu tada al koholis nepateks taip staiga į kraują ir organus, ir sumažės alkoholizmas.

ALKOHOLIS IR CUKRUS

Alkoholis pirmiausiai padidina kraujyje cukrų. Bet paskui jį sumažina. Cukraus kraujyje sumažėjimas sukelia daug negerumų pagiriojant. Su stikleliu drauge paimtas maistas uleleidžia taip labai sumažinti kraujyje cukraus tad ir pagirtos nėra tokios nemalonios.

Ne kiekvienas geriantysis vienodai stipriai ir greitai su naikina savo sveikatą. Amerikietis geria, kad pasigertų. Jis greit nebesuvaudo savo veiksmus. Europos gėrikų dauguma svaiginasi tiek, kad neprarastų kontrolės. Užtat amerikiečiai greičiau ima netvarkingai elgtis, kelia triukšmą. Tai galima pasakyti ir apie daugumą mūsų lietvių. Jie greičiau pakerta savo sveikatą.

Subuvimuose, balluose, baruose ne retai lenktyniaujama, kas daugiau išgers. Net ir jaunimas tuo nori parodyti savo savo suorendimą. Seimilinkas, šeimininkė tik ragina, tik pilsto ir vis verčia išlenkti «iki dugno». Paskui juokiasi savo svečius nugirdę. O kam iš to nauda? Kas nuo to kenčia? Mūsų brolis lietuvis, lietuvis.

(Pastaba: Ką dr. Adomavičius sako apie amerikiečius lietuvius, tas liečia ir Brazilijos. Ir mūsų papročiai yra perdaug šlapi. Red.)

PASISLĖPUSI GILTINĖ

Su kiekvienu girtavimu koja koja žengia nesulaikomas alkoholizmas, nors daugelis žmonių yra pakankamai atsparūs alkoholiui. Čia nemažai atsiliepia paveldėjimas. Stipresnio sudėjimo kūnas geriau atsilauko prieš alkoholio nuodus, negu silpnesnis.

Beto, kiekvienas žmogus skiriasi visa savo asmenybe. Alkoholikas turi alkoholinę asmenybę. Ji būdinga visiems dvasiniams neurotikams. Alkoholikas perpildydams save alkoholiu elgiasi taip pat, kaip rijūnas, kurs negali susilaikyti nepersivalgęs, kaip pypkorius, kurs dega vieną cigaretę po kitos, kaip liežuvingas vyras ar moteris, kurs (pabaiga 5 pusl.)

Jaunystės AIDAS

MŪSU JĖGOS, MŪSU ŽINIOS, LAISVAI LIETUVAI TĒVYNEI

I BETLIEJU

MYKOLAS VAITKUS

Tylūs toliai aidą lieja:
«Bėkit, broliai, į Betlijų:
ten Aukštė prakartėlė,
ten Šviesa nakties šešėly».

Einam, to stebuklo, broliai,
kur žvaigždėlėm mirga toliai;
kur briliantais virpa sniegas
ir upelis, tyliai bėgąs!

Mum skaišti žvaigždė plevena,
naktį šviesią viltį mena;
ilgesys – jos žvains vardas,
Meilės meilė skaisčiai verda.

Kalėdos ir Naujieji Metai

— Ne vien poilsio ar pasilinksminimo dienos, bet kelrodės šventės. Kalėdos nusako, jog Dangus užsigėdė žemės, kad žemė goistu dangaus. Vis augantys metų skaitmenys lydi ją ne tik laiko tekėjimą, bet ir visatos vystymąsi, kad žmogus ne atbulas praityje vaikščiotų, ne vietoj dribso, bet kiltų tobulėdamas aukštin.

Tų kelrodžių švenčių rodomą prasmę gyventi skaitytojams, ypač mūsų jaunimui, linki «Mūsų Lietuvos» leidėjai Tėvai Jėzuitai, redakcija ir administracija.

Kas Surijo Kalėdas?

Toli man dar iki senatvės! Nors netekėjusi, bet nesu dar nė pašlovintoji senmergė ir mano bevardį puošia sužadėtuvių žiedas su deimanto didoka akute. Ir visgi kažkas įlindo mano širdin, kažkas ją neramina, liudnuman varo, — stačiai pikta! Ir kodėl?

Matote, man liūdna ir pikta, kad kažin kas surijo Kalėdas! Surijo Kalėdų džiaugsmą! Ai, kokios linksmos ir malonios būdavo man Kalėdos vaikystėje! Kaip mes visi, ir tėveliai, ir abu broliai, ir seserys jų laukdavom. Kaip mes lenktyniuodavom ko daugiau gerų darbėlių per Adventą nudirbti, kad tik daugiau šiaudukų Kūdikėlio prakartėlei priirakti, kad jam būtų minkščiau gulėti! Kaip taupydavom savo centukus dovanėlėms pirkti, o jei ne pirkti, tai patys savo jaunais mikliais pirštukais ką nors nepaprasto, ką nors netikėto, nelaukta tėveliams ir viens kitam padovanoti! Ir visi tie darbeliai būdavo atliekami ko didžiausioje paslėptyje, kad tik kiti nesuostų, ką kas išdirbinėjame, perkame, pakuojuame. Koks rūpesis būdavo, kur visas savo dovanas suslėpti, kad iki Kalėdų nakties niekas neatrastų!... Ir koks smalsumas išsnipinėti suosti, apžiūrėti ką kiti turi padirbę. Kokie apsukrūs detektyvai mes pasidarydavome. Ir kiek visa tas teikdavo džiaugsmo!

Juo arčiau Kalėdos, juo labiau visi mes jaudinomės. Kiekvienas iš mūsų stengėms ką nors savo eglutėn įkabinti. Na, o mes mergaitės, tai taip ir šmižinėjome paskui mamą po virtuvę, po maisto sandėlį, vis žiūrėjome, kaip ma-

ma ruošia Kūčias, ir visos mes mieliai padėjom, savo nagučius prikišom, ir tartum katės peles, vijom lauk iš virtuvės brolius, kad jie kartais kokio sk nėsto nenukniauktų... (Pačios tai, aiškūs dalykai, turėjom paragauti, ar gerai nusišėkė pyragaičiai kisielius, slizikai ir kiti gardumynai. Tam mes ir mergaitės šeiminkė!)

Vaikams miegas visada labai saldus. Ypač paryčiu. Bet jei tėveliai būtų neprikėlę ir nenušėdę į raras, tai butumėm visą dieną praverkę! O ką jau besakyti apie Bernėlių mišias! Kūčių dieną ne tik pirtyje gerai išsivanodavom, išsitrindavom, kad būtumėm ko švarutėlaičios, bet ir dar dūšėlę kunigėliui parodydavome, kad ir ją apvalytų nuo visų vaikiškų dulkių ir šiukšlelių. Juk Adventas ilgokas. Ir neiškentę imdavom ir uždėinuodavom ar bent paniūniuodavom. Bet juk Advente, tai nedaroma! Patyloom, susikaupę turim laukti dieviškojo Kūdikėlio ateiniant...

Mūsų bažnyčia būdavo nepaprastai gražiai išpuošiamą Kalėdoms. Kiek tų eglaičių aplink altorius, prie prakartėlės, ant visų iškyšulių ir sienų įdubimų! O tose eglutėse gyvos žvakės, ne elektrinės, liepsnojo, plazdėjo, mirgėjo, kaip danguje žvaigždutės — šimtų šimtai. Tai kas kad speigas nosis ir skruostus raudonai nusvilino! Mes kailiniukuose, o kojos veltiniuose batuose ir dveiose vilnonėse kojinėse — nė kiek ne šalta...

O jau kai mūsų choras imdavo taip patyloom patyloom niūniuoti «Tyliąją naktį»... tai tuomet džiaugsmo šurpas ne tik širdį kratė, bet per visą nugarą pagaugomėjo... Ir toje Komunijoje priėmę Viešpatį jautėmės tartum būtumėm jį, kaip Marija, apkabinę, į jo akis pažvelgę, tartum jautėme jo širdytę plakant visai šalia mūsų širdies... Kaip nesinorėjo eiti namo po mišias, nors ten, po Kalėdų eglute mielos brangios dovanos laukė. Didžiausią dovaną jau buvome

gavę! Visa šeima, kiekvienose Kalėdose priimdavome Jėzų Ostijoje? Argi galima kitaip? Argi galima švęsti Jėzaus gimimo šventę jo nepasikvietus savo širdin? Tai ne pas mus!... Na ir buvo Kalėdų džiaugsmo per akis!...

Ir kas man surijo tas džiaugsmingas, gilios laimės, kūdikiško susižavėjimo kupinas Kalėdas? Kodėl dabar man jos tokios blankios? Gal todėl, kad pamokose ir darbuose paskendus, per visą Adventą retai kadabe prisime nu gerai darbeliais savo dvasią tam džiaugsmui auteikti? O gal todėl, kad aš labiau

laukiu savo Vytuko vakare ateinant, nebe Kūdikėlio Jėzaus? Gal dėlto, kad paskutinėse Kūčiose buvau pirtyje, bet nebebuvau klausykioje? Tegu ir ir nieko baisaus neturėjau savo sąžinėje, bet tų dulkių dulkių tiek daug prisirinko, kad per jas nebegali žibėti Kalėdų laimė? Pasakykit, kas surijo mano Kalėdų džiaugsmą?

Viktutė Z.

Vra žmonių, kurie niekuomet nebūtų įsimylėję, jeigu jie niekad nebūtų gi dėję kalbant apie jėgę.

Jeigu mes nepataikautume patys sau, kitų pataikavimas mums negalėtų pakenkti.

Beveik visi mieliai atsilygina už mažas paslaugas, daugelis žmonių dėkingi už vidutiniškas, ir beveik niekas neatsidėkoja už didžiules geradarystes.

Kokia apgaulinga bebūtų viltis, ji naudinga mums bent tuo, kad jį gyvenimo pabaigą veda mus malonių keliu.

Žmogui lengviau atrodyti vertu pareigų, kurių jis neužima, negu tų, kurias jis eina.

Dažnai mes netampame kurios nors vienos ydos vergais dėl to, kad turime daug ydų.

La Rochefoucauld

Kalėdu Eglutė

MYKOLAS VAITKUS

Kalėdų eglute, blizgais apžvaigždėtoji, liepsnelėms bešypsant marguos gardumynuos, tu rymai taip tyliai garbingoje vietoje, linksmajam būrely viena nusiminsai.

Išplėšė tave iš giružės gelmingosios ir metė į vietą šią tolimą, svetimą, kur slenka lyg nuobodis valandostingiosios ir viltį sugrįžti pas motiną atima...

Tu manęs sesuo, nes ir tu apgailėtina: mus nubloškė likimas į sopulio sietuvą; tave iš giružės gimtosios išvietino, man atėmė šventąją motiną Lietuvą...

Man primeni tu jos naktužės atodūsį, giružių svajas ir mėnulio žavėjimą, žvaigždes, kur tau kužda ką amžina, rodosi, ir gilųjį grožį, mėlynės tau liejamą...

(pabaiga iš 2 pusl.)

— Gelbėkit... gelbėkit! — šaukė drebėdamas ponas, puolė į duris ir... pabudo sofoje.

— O... kaip gerai, kad tai tik sapnas, — pagalvojo, pašokdamas ant kojų, — kaip gerai.

Jau buvo diena. Šalia sofos, ant stalelio, rūko sudegusios žvakės knatas. Pro langą krito švieži saulės spinduliai. Jis vaikštinėjo po kambarius, o jo rankos tebedrebėjo. Pamatęs stalus, prisiminė vakarykštį nepasisekimą ir nemalonumus, bet juos greit nusteibė keistas sapnas. Jis dabar apie tai ir pagalvojo, nes negalėjo pamiršti — ir vėl iš naujo stengėsi išgyventi, ką buvo matęs. Jis jau tē nerimą širdy ir sunkumą steloje. Visą dieną vaikščiojo paskendęs mintyse, atsiskyręs nuo žmonių, nieko neprišileisdamas.

Vakare, bevaikščiodamas sode, pamatė pro tvorą mažą namelį, kuriame gyveno buvęs jo sargas, dabar tigtas senelis, ir sustojo. Jis išgirdo ten verkimą ir netrukus pamatė Jonuką, sargo sūnų, beverkiantį ir besėdinį ant slenksčio.

— Ko tu verki, vaike? — klausė ponas.

— Mano tėvelis mirs, nes mes neturime vaistų, neturim valgyti.

Lyg kas būtų p nui davęs į veidą tokią pajuto gėdą. Juk jis vakar šį vaiką pavarė, kai jis prašė tėvui valgyti? Taip, dabar aiškiai prisiminė...

— Eikš, vaike, — sakė sigraibęs ponas. — Eik su manim į rūmus.

Ir parsivedęs jis davė vaikui pinigų, davė maisto, kurio tiek daug buvo likę ant Kalėdų stalo. Kai vaikui buvo sunku nešti, jis pats ėmė pintinę prikrautą mėsų ir duonos, pieno ir vaisių, ir nešė. Jis pirmą kartą darė tai ne sau, bet kitiems.

Kai jis grįžo namo, pajuto nepaprastą lengvumą širdyje, kažkokią palaimą, panašią koją, jis jautė sapne, besiklausydamas angelų giesmės. Kai jis dabar suklupto melstis — jo malda buvo visai kita.

Ir jis liepė rinktis visiems, kas tik buvo reikalingas pagalbos.

Kitą dieną prisirinko pilnas kiemas suvargusių ir nuplyšusių, kurių jis niekad nebuvęs matęs. O kurie nebepajėgė ar nedrįso ateiti — jis, paėmęs žmoną už rankos, ėjo, tarnų lydimo, į jų namus ir juos šelpė. Žmonės stebėjosi pono atmaina, o jis, kur tik ėjo, sakė, kad Kalėdų naktį tikrai Dievas buvo apsilankęs jo širdyje.

Ir visi patikėjo.

(pabaiga iš 3 pusl.)

rie negali iškęsti neišvandoje liežuviu savo artimo. Jie visi yra liguisti. Kiekviename alkoholio stiklyje, kiekvienoje cigaretėje tūno pa-islėnusi giltinė ir laukia savo aukos. Kiek žmonių šitaip parengia savo karstus per anksti!

ŠEŠ RIOPA ALKOHOLIZMO BLOGYBĖ

Alkoholis skleidžia mūsų tarpe šešeriopą blogybę: mirtį greitke juose, žmogų dyste, savizudystes, kepenų sukietėjimą, skrandyje žai-

das ir džiova. Mirties iudijai muose tie dalykai paprastai neįrašomi. Už tai gi tavimas mūsų tarpe iki šiai dienai ne laikomas liguistu darbu. Priešingai, daugelis savo šlapiais pokyliais galvoja įrodą savo veiklumą.

Bet girtavimu nieko gero nepasiekama. Iš tiesų girtavimas atveda trečiąją giltinę. Pirmoji giltinė yra vėžys, ant roji širdies ir kraujagyslių ligos, trečioji — girtavimo vaisiai. Alkoholikų mirtingumas yra pastrečio karto didesnis už negeriančiųjų. Tai rodo statistikos.

KAM APIE TAI RAŠYTI?

Baigiant daktaro Adomavičiaus straipsnį būtų galima klausyti, kam apie tai rašyti, ypač kalėdiniame laikraščio numeryje?

Redakcijos nuomone tokiam numeryje reikalingiausia apie tai rašyti. Juk niekam nepaslapstis, kad didžiausios mūsų šventės yra ne Dievui garbės, o didesnių girtavimų dienos. Tai stebi ir jaunimas. Jis persiims tomis slapiomis savo tėvų tradicijomis. Jiems Kalėdos, velykos bei kitos šventės bus «slapios šventės». Laikas visiems mums imti kelti balsus prieš girtavimą, kaip savo laiku darė vysk. Motiejus Valančius ir nusausti mūsų pokylius be bažnytinės šventės. Jei tas dr. Adomavičiaus straipsnis nusaustins nors vieną antrą lietuvių šeimą per ateinančias šventes, bus buvęs ne veltui raštas.

Red.

PIGI IR GERA KOKYBĖ!

Česlovas Jakiunas

Parduoda ilgam išsimokėjimui raštinėms, krautuvėms ir kitiems tikslams rašomas, skaičiavimo, kasos registravimo mašinas (registradoras), su fabriko garantija vienems metams.

Raštinė: Rua Newton Prado, 686, Tel. 52-2289, S. Paulo Tautiečiams didelė nuolaida.

Didelis pasirinkimas medžiagų ir skoningas pasiuvimas, LAURO SANDRŌN vyriškų rūbų

SIUVYKLOJE LAURO

Rua do Orfanato, 686, — V. Prudente — Fone 63-5294 São Paulo

Medžiaga parduodama ir išsimokėjimui / teikite ir įsitikinkite medžiagos ir darbo kokybę ir kainą

VIENINTELIAI ATSTOVAI GARSIOJO VANDENS LINDOYA

IFMAOS CARRIERI LTDA.

Lindoya vanduo yra gerai žinomas gėrimas Kurio puikų veikimą į žmogaus sveikatą jau visi yra vienbalsiai pripažinę. Pabandykite, sitikinkite ir visados naudokite!

Rua Dino Bueno, 643
Telefones: 220-1748, 220-1751 e 220-1752

Caixa Postal 3967 — SÃO PAULO

NORI SUTAUPYTI

Kad nereikėtų mokėti meistrui, gabrovietis nutarė pats pasitaisyti stogą. Neįgudęs tokiame darbe, jis paslydo ir nuvyrto nuo stogo. Krisdamas pro virtuvės langą jis šūktelėjo žmonai:

— Ei, šiandien pietų man nereikia!

PAMINKLAS UPEJE

Turistas Gabrove paklausė praeivį, kodėl miesto įkūrėjui kolviui Račo paminklas pastatytas viduryje Jantros upės.

— Kad neužimtų vietos, nes mieste žemė brangi, — atsakė gabrovietis.

SKAITYKITE IR PLATINKITE VIENINTELI PIETŲ AMERIKOS SAVAITRAŠTĮ «MŪSŲ LIETUVA».

ĮSIDĖMETINI ADRESAI

LIETUVOS ATSTOVYBES URUGUAY, MONTEVIDEO:

p. Anatol Grišonas, Ciudad de Paris 5836, Tel. 50-2180. Veikia kasdien prieš piet.

LIETUVIŲ BAŽNYČIA VILA ZELINA: Rua Inacio ir Av Zelina, Mons. Pio Ragažinskas, Tel. 63-5975.

Šv. Juozapo Vyrų Brolijos Pirmininkas p. Juozas Mateilonis, Rua Iatai, 150 — Casa Verde, Tel. 51-4011,

TĒVAI JĒZUITAI: Rua Lituania, 67, Mooka — Tel. 92-2263

LIETUVIŲ SAJUNGA BRAZILIJOJ — Pirmininkas p. Aleksandras Bumblis, Rua Gen. Fonseca Teles, 600 Tel. 81-6423.

Įždininkas p. JURGE GARŠKA, Rua Oratorio, 3093, Alto da Mooca.

LIETUVIŲ KALBOS

PAMOKOS S. PAULY:

V. ANASTACIO, Rua Gama-can, 625 — trečiadieniais 18,30 val.

MOOCA, Rua Lituania, 67 šeštadieniais 14 val.

LIETUVIAMS PAMALDOS LAIKOMOS

V. Zelina parapijoje kasdieną ir kiekvieną sekmadienį, kaip iki šiol

Mooca r. Lituania, 67 Lietuvių Namų koplyčioje:

Sekmadieniais ir šventadieniais 8,00 ir 17,00 val. Darbo dienomis 7 ir 7,30 val., arba atskirai susitarus dėl laiko kai turimos metinės ar 7 d mišios;

išpažintys čia klausomos kasdieną prieš mišias,

Pirmą mėnesio sekmadienį Parque das Nações 10 val. V. Carolina 15 val., Casa Verde 17,15 val.

Antrą:

Jaçana klierikų kopl. 8,30 val. Bom Retire 10 val. Utinga 16,30 val.,

Trečia

Agua Rasa 8,30 val., Moinho Velho 11,30 val., Lapa 17,30 val.,

Paskutinį:

Vila Anastacio 8,30 val., Vila Bonilha 11,15 val. v. Prudente 18 val.

RIO DE JANEIRO

Lietuvių radio valandėlė «A voz da Lituania» yra transliuojama KET VIRTADIENIAIS 18 val. 40 min.

Stasys Lapienis

naujose patalpose parduoda įvairias statybos medžiagas bei visokių namų reikmenis.

Naujasis adresas:

DEPOSITO PARATODOS

Avenida Sapopemba, 5761, V. Guarani

ALEKSAS KALINAUSKAS

Advokatas

atlieka visus teisinio pobūdžio darbus, kaip įvairių bylų vedimas, inventarijų sudarymas, deskitis, dokumentų atitaisymas, nuomininkų išmetimas ir kiti darbai.

Rezidencija:

R. Joaquim Piza, 204
Tel. 31-2548

Raštinė:

15 de Novembro, 244
4.º - Sala 19 - Tel. 37-0324
no 14,00 iki 18,00 val.

JONAS JAKUTIS

RUA COSTA BARROS, 352

TEL. 63-3285 — VILĄ ALPINA

Turi įvairiausių statybos medžiagų, geležinių daiktų, indų bei darbo įrankių.

Lietuviai pirkim pas Lietuvius!

TEGUL TAVO VAIKAI EINA
VIEN TAKA S DORYBĖS
TEGUL DIRBA TAVO NAUDAI
IR ŽMONIŲ GERYBEI.

Ramių linksmų Kalėdų, sekmingų darbinių Naujų Me-
tų, visiems lietuviams linki.

Brazilijos Lietuvių Bendruomenės Valdyba

V. Zelina

LAIŠKAI: N. Stasiulionij, Antanaičiams, Simoniams, N. Vorosilaitei, I. Skurkevičiutei, I. Kutkienei, S. Pakalniui, H. Valavičiui, Butkams, O. Kamantauskienei, M. Jurkonij, V. Musteikytei, M. Slautienei, A. Butriavičiutei, St. Prancevičiui H. Pavilonienei, J. Sprindžiui, I. Seliokienei, V. Balčiunui, Nadolskiams, J. Silickienei, E. Bacevičienei, M. Jonavičiutei, Al. Vinkšnaičiui, J. Valavičiui, J. Guigai, Adomavičiui, D. Ruzgaitei, R. Bagdžiutei, O. Joteikaitei, R. Lunskiui, A. Kairiui, A. Lazdauskui, A. Stoniui, T. Catafay, J. Jodeliui, T. Ivanauskaitei, M. Kleizienei, G. Draugeliui, Ed. Žalandauskui, Vaidotui, J. Burbaitėi, Regala, Ag. Prancevičienei.

Piemenėlių mišių, Kalėdų naktį, V. Zelinoj, Liet. Kat. Bendruomenės choras giedos

tradicines Kalėdų giesmes. Kalėdų dieną mišių tvarka bus kaip sekmadieniais.

Ši šeštadienį sumainys žiedus: Irenė Mažetytė su Antonio Marciano de Oliveira, Ričardas Lazdauskas su Ona Deksnyte. Kitą šeštadienį, 28 d. gruodžio, inž. Juozas Vaikšnoras su Eugenija Juzėnaite, David Vargas su Julia Aški-nyte.

Mooca

Sv. Kazimiero parapijos vidurnaktinės Kalėdų mišios bus Dr. V. Kudirkos rūmuose esančioje koplyčioje. Teko nugirsi jog Aušros choro dailis mokinasi naujų, iš Lietuvos gautų kalėdinių giesmių. Primename, jog Kalėdų naktį priėmusieji šv. Komuniją gali ją priimti ir antrą kartą, jei dalyvaus Kalėdų dieną, ar vakare antrose mišiose.

Patogiausia proga draugus pasveikinti su Naujais metais tikrai Liet. Kat. Bendruomenės choro TRADICINIAME NAUJŲ METŲ SUTIKIME

Vila Zelinoje, seselių gimnazijos salėje. Šiais metais įėjimui bilietų nereikės pirkti — už teks tik staliuką apsimokėti. Iš namų galima atsinešti valgius ir gėrimus. Neatsinešusieji galės bufete nusipirkti. Gros puikus orkestras «Bossa Boys». Traje de passeio privalomas. Iki pasimatymo.

Choro Valdyba

NAUJŲ METŲ SUTIKIMAS VILA ANASTACIO!

Dr. Jono Basanavičiaus vardo lietuvių mokyklos Gobėjų būrelis gruodžio 31 d. rengia savo nariams ir bičiuliams 1969 metų sutikimą tos mokyklos salėje, rua Camacan, 625, Vila Anastacio.

Norintieji dalyvauti nariai ir bičiuliai turi užsiregistruoti pas Gobėjų būrelio valdybos narius ir pas mok. St. Kabilūną iki gruodžio 20 dienos.

PETRIKAS — Calçados sob medida
Rua Barão de Itapetinga, 262, 4.º andar, sala 406
Sv. Kalėdų ir Naujųjų Metų proga širdingai sveikina savo klientus ir draugus.

FABRICA DE ELASTICOS «NEV DA»
Rua Siqueira Buepo, 2220
Šventųjų Kalėdų ir Naujų Metų proga nuoširdžiai sveikina savo draugus ir klientus.
ANTANAS SERBENTA — savininkas

JOZAS — Industria e Comercio de Jersey Ltda.
Rua João Ventura Batista, 10, Vila Guilherme. Tel. 93 3648, São Paulo.
Nuoširdžiai sveikina savo draugus, klientus ir tautiečius Sv. Kalėdų ir Naujų Metų proga.

AUŠROS choro nariai maloniai susirinkti šią šeštadienį 20 val. pasitarti dėl Vasario 16 minėjimo, sudaryti koncerto vakaro apyskaita ir apsarstyti kitus reikalus.

Pirm. Jonas Bajorinas

Ipirangos ligoninėje INPS gruodžio 13 mirė

Gruodžio 16 d. mirė
A. A. ANTANAS JURGELIONIS
Buvo kilęs iš Rokiškio, 65 metų amžiaus, paliko liūdinčią žmoną Juzę Boteikaite ir kitus gimines.
Palaidotas Lapos kapinėse. Teilsis ramybėje.

A. A. GENOVAITĖ ČERNIAUSKAITĖ ARADZENKA
Gimusi Žiežmariuose, Mykolo ir Praksedos Černiauskų duktė, visą laiką gyvenu-

Dr. Victor Pedro Sculytis
Cirurgião dentista pela Universidade S. Paulo
C. R. O. S. P. Nr. 727
Clinica de adultos e crianças Fluor — RX — Alta rotaçãõ
Endodontia e ortodontia movel (ortopedia),
Taisomi kanalai ir kreivi dantys.
Rua França Carvalho, 121, Moóca,
Arti Dr. Vinco Kudirkos mokyklos rūmų.

LIETUVĖ ADVOKATĖ

IRENA GRITĖNAS—SPINA praneša savo tautiečiams, kad ji priima klientus savo raštinėje, esančioje Largo 7 de Setembro, 52 6º andar, sala 607 (priešais Forum), nuo 16 iki 18 val.

Taip pat ji kviečia įsirašyti į steigiamą juridinę organizaciją "Lietuva", kurios nariai už mažą mėnesinį mokestį gauna šias lengvatas: 1) konsultas dovanai, 2) taip pat visos informacijos ir laatsinkymai, 3) juridinė orientacija ir 4) už specialią kainą daromi inventarai, iškraustymai ir nejudomų turtų administravimai.

si Zelinoje, sulautė 68 m. amžiaus. Liko sūnus Jeroslavas su marčia Anita ir vaikais, 2 broliai ir 4 seserys. Amžiną atilsį suteik jai, Viešpatie.

EGLUTE!

Brazilijos Krašto Lietuvių Bendruomenės Valdyba rengia visiems S. Paulo lietuviams bendrą Kalėdų Eglutę gruodžio 29 d. sekmadienį, 16 val. Dr. V. Kudirkos rūmuose Mokoje.

Vaiduokliai bus apdovanoti įvairiomis kalėdinėmis dovanėlėmis.

Bus ir meninė programa. Visi lietuviai kviečiami dalyvauti.

BA. EŠKOMAS Juozas Krikščiunevičius, jo sūnus Jonas ir dukterys Adelė ir Marija. Ieškomieji yra kilę iš Virbalio, Brazilijon išvykę 1926. Paieško pusserė Eugeniją Skučaitė — Chemasko. Ieškomieji ar juos žinantieji prašomi pranešti kun. P. Ragažinskui.

BENAKUOMENES IR AUŠROS CHORO VAKARAS

Nėra abejonės, kad tokiam vakarui paruošti reikėjo padirbėti, Už tai pasėkos geros, Nežiūrint, kad oras nieko nepadėjo, publika atydziai klausėsi programos.

Girdėjau, kad «Aušros» choras buvo net suabejojęs duoti savo koncertą. Gerai padarė kad tai pagundai nepasidavė ir publika galėjo pasigrožėti dainoms. Dainoms pasibaigus, jautėsi noros daugiau ko nors išgirsti. Bet tai geras ženklas.

Norėtusi pridėti, kad dainų programoms gal geriau tiktų nakties laikas. Be to, esant stiprokam chorui būtų galima mestis į didesnę dviejų dalių programą. Choras tam pasirodo subrendęs ir sekančia proga neturėtų bijoti visą programą savomis jėgomis suremti.

Tai sakau nedėlto, kad vaidinimas būtų buvęs nevykęs. Priešingai, publika tikrai nelaukė šitokio stipraus pasirodymo. Nedaug tokių vaidinimų čia matėme. Nors tema kiek ir pervartota, bet jos patymas ir išpildymas vertas pagyrimo. Jautėsi geras vietas, kiekvienas artistas atliko savo vaidmenį su įsijautimu. Nepastebėta mūsų kalbos problemų. Judėjimas dažnai mūsų scenose miręs, šį kartą artistai laisvai švaistėsi scenoje. Jeigu neužmirkosime ant rožių, tai tiek dainos, kiek ir vaidybos mene jaučiasi jaunatviškas atgimimas. O tai geras ženklas Brazilijos lietuvių kolonijos ateičiai. Manau, kad PLB Brazilijos Krašto Valdyba gali pasidžiaugti šio vakaro pasisekimu.

A. D. P.

DR. ANTONIO ŠIAULYS

C. R. M. 10.647
Cirurgião da Santa Casa de São Paulo
Medico da Cruzada Pro-Infancia
Especialista em Obstetria pela Maternidade de S. Paulo
Clinica de Adultos e Crianças — Molestias de Senhoras
Partos — Operações
Horario: Das 12 as 14 e das 19 as 21 horas
Jonsultorio e Residencia RUA DOS TRILHOS, 1576
Mooca, Fone 92 3991

Atende-se com hora marcada

DR. JONAS NICIPORCIUKAS
Cirurgião Dentista
p/ Universidade de São Paulo
RAIOS X

Consultorio: Rua Cap. Pacheco Chaves, 1206,
Vila Prudente, Tel. 63-5352